

Arrest

nr. 250 291 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 27 april 2017 als minderjarige. Haar moeder en oudere zus hebben elk een verzoek om internationale bescherming ingediend op 5 januari 2018. Verzoekster volgde de situatie van haar moeder.

Op 21 december 2018 en 9 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoeksters moeder en zus de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. X van 6 mei 2019 werden aan verzoeksters moeder en zus eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 16 september 2019 bereikt verzoekster de leeftijd van achttien jaar.

1.2. Op 14 februari 2020 dienen verzoeksters moeder en zus een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 14 februari 2020 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 juli 2020 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

1.5. Op 21 september 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing wordt op 24 september 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) 2001 te Bogota, waar u steeds hebt gewoond. U ging naar school tot de negende klas.

Uw vader was werkzaam als politieagent. Hij was betrokken bij gerechtelijke dossiers tegen verschillende leden van de bende Las Ferias. Hierdoor werd uw gezin bedreigd, onder andere via dreigtelefoons. Ondertussen is uw vader met pensioen gegaan. Toch bleven de bedreigingen doorgaan. Op 25 april 2017 is uw zus B.T. M. D. (CG 18/10216Z ; O.V. 8.566.038) uit Colombia vertrokken en een dag later bent u met uw moeder B.B.D.B. (CG 18/10217; O.V. 8.566.051) uit Colombia vertrokken. Jullie reisden legaal naar België en kwamen hier aan op 27 april 2017. Uw zus en moeder dienden een verzoek om internationale bescherming in op 5 januari 2018. U was zelf nog minderjarig en het verzoek van uw moeder gold toen dus ook voor u.

Op 21 december 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) voor hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof kon worden gehecht aan de door hen afgelegde verklaringen. Op 6 mei 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing.

Op 14 februari 2020 diende u in eigen naam een verzoek in. Op diezelfde datum dienden ook uw moeder en uw zus een nieuw verzoek in. U verklaart dat de aan uw gezin gerichte bedreigingen omwille van uw vaders betrokkenheid bij de arrestatie van leden van de Las Ferias bende nog steeds actueel is. Eind vorig jaar zou uw vader nog zijn bedreigd. Op 25 juli 2020 werd de WhatsAppaccount van uw zus gehackt. Zowel u, uw moeder en grootmoeder kregen toen een vreemd bericht met de vraag naar een code. U verwijst verder naar de documenten die uw moeder in haar tweede verzoek voorlegt, namelijk de kopieën van een brief van jullie advocaat, een door een privédetective opgesteld document en de bijhorende petitierechten en antwoorden op informatievragen, een getuigenis van een collega van uw vader, de transcriptie van de video van de hoorzitting i.v.m. de Las Ferias bende, door uw vader ingediende aangiftes daterend van 2017 en 2019 en schoolcertificaten van uw zus en u. Tevens legt uw advocaat nog een analyse van Omar Eduardo Rojas Bolanos voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een ernstig risico kan worden vermoed op vervolging, zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U baseert zich volledig op dezelfde elementen van vrees als uw moeder. Het CGVS oordeelde reeds dat onvoldoende geloof kon worden gehecht aan haar verklaringen en er werd haar dus noch de Vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming toegekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) wees tevens op het feit dat de door haar ingeroepen elementen van vrees, namelijk een vrees voor bendeleden van Las Ferias, een criminele bende in Colombia, integraal behoren tot de gemeenrechtelijke sfeer en als dusdanig geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève (zie beslissing CGVS en arrest RVV toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien kunnen ook uw eigen verklaringen niet overtuigen.

U beweert, net als uw moeder, dat bij terugkeer naar Colombia uw leven gevaar zou lopen naar aanleiding van bedreigingen die werden geuit door leden van de bende Las Ferias. Dit nadat ze door toedoen van uw vader in zijn hoedanigheid als politieagent gearresteerd en veroordeeld zouden zijn geweest. Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent zeer vaag blijven, hetgeen extra opvallend is gezien de problemen reeds meer dan tien jaar aan de gang zouden zijn (zoals blijkt uit de verklaringen van uw moeder). Zelf weet u niet wanneer uw familieleden voor het eerst bedreigd zouden zijn geweest, noch hoe vaak dit zou zijn gebeurd (CGVS p.11). U hebt er geen idee van of deze bende al dan niet gelieerd is aan paramilitairen of aan guerrilla. Als u gevraagd wordt naar de naam van de leider van de bende die jullie zou viseren, komt u niet verder dan zijn voornaam "M.". Bovendien kunt u geen enkele andere naam van bendeleden opnoemen. Dit is opmerkelijk aangezien de namen veelvuldig in de door uw moeder neergelegde documenten worden vermeld. Bovendien hebt u zelfs geen moeite gedaan zich hierover te informeren (CGVS p.11). Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. De waarachtigheid van de jarenlange bedreigingen wordt door deze ernstige onwetendheid dan ook danig onderuit gehaald. Ook wat betreft het achtervolgingsincident blijft u opvallend vaag. U weet niet precies wanneer het zou hebben plaatsgevonden, u houdt het op misschien in 2016 - toen u een jaar of veertien à vijftien was. U weet totaal niet hoe de auto die jullie achtervolgde eruit zag. U kunt niet zeggen of het een grote of kleine auto was, noch welke kleur hij had. U denkt dat er misschien vier personen inzaten, maar weet ook dit niet met zekerheid. U kunt ook niet zeggen hoelang de achtervolging zou hebben geduurd (CGVS p.10-11). Dit alles is hoogst merkwaardig. Er valt te verwachten dat het gezin van een (voormalig) politieagent een dergelijk achtervolgingsincident uitgebreid zou bespreken, zodat zij dan ook in staat zouden zijn deze achtervolging coherent en gedetailleerd toe te lichten. Dit is niet het geval, wel integendeel. Dergelijke vage verklaringen kunnen dan ook allerminst overtuigen dat jullie werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zouden hoeven te koesteren. Dat jullie overbeschermd werden, zoals u aanhaalt, kan niet als verschoningsgrond worden gezien voor het feit dat u amper iets over de situatie kunt vertellen (CGVS p.12). Indien uw gezin werkelijk jarenlang werd bedreigd, kan immers worden aangenomen dat uw ouders met jullie zouden bespreken wie jullie zouden moeten vrezen, hoe jullie deze zouden kunnen herkennen etc.

Ook hoe jullie op de vermeende vervolgingsfeiten reageerden is niet overeen te stemmen met het gedrag van personen die werkelijk gevisieerd worden. Zo is het zeer frappant te moeten vaststellen dat, hoewel uw vader meer dan tien jaar lang telefonisch zou zijn bedreigd, hij nooit van telefoonnummer veranderde (CGVS-1 18/10217 p.13, CGVS-2 18/10217 p.7). De uitleg die uw moeder hiervoor gaf, namelijk dat hij zou gezegd hebben liever te weten waar zijn vijanden zich bevinden en dat hij dacht ze aan te kunnen, is zeer bedenkelijk (CGVS-2 18/10217 p.10). U spreekt op dit vlak uw moeder trouwens tegen. U beweert immers dat hij heel vaak van telefoonnummer veranderde (CGVS p.5). Zulke tegenstrijdigheden brengen nog meer schade toe aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Het feit dat uw zus en u naar school bleven gaan en uw moeder gedurende al die jaren bleef werken, staat bovendien in schril contrast met uw moeders bewering dat jullie ondergedoken dienden te leven (CGVS-2 18/10217 p.10-11). Uw zus beweert dan weer dat jullie zoals een normaal gezin leefden (CGVS-2 18/10216 p.6). Uw vader verblijft overigens momenteel nog steeds in Colombia. Dat uw vader, terwijl

hij de meest geveiseerde persoon van uw gezin zou zijn, in Colombia achterbleef om voor zijn zieke moeder te zorgen, is onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging (CGVS p.), temeer daar hij nog verschillende broers en zussen in Colombia heeft (CGVS-2 18/10217 p.12). Wanneer uw moeder er op wordt gewezen dat zij dan toch hun moeder konden verzorgen, beweert uw moeder dat hij die verantwoordelijkheid op zich nam en dat de anderen niet voor haar konden of wilden zorgen (CGVS-2 18/10217 p.13). Deze uitleg kan allerminst overtuigen. Uw moeder geeft zelf ook toe dat het vreemd is dat uw moeder, uw zus en u naar Europa reisden en hij in Colombia achterbleef terwijl net zijn leven zo erg in gevaar zou zijn (CGVS-2 18/10217 p.14). Dit wijst er allerminst op dat uw vader en bij uitbreiding zijn gezin werkelijk geveiseerd worden.

Wat er ook van zij, u hebt bovendien onvoldoende concrete aanwijzingen als zou u actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeven te koesteren bij terugkeer naar Colombia. U beweert dat uw vader eind vorig jaar nog werd bedreigd, maar in welke maand dit zou zijn gebeurd kunt u niet zeggen, noch weet u waar hij was als hij die bedreigingen ontving. Wat er toen precies gezegd werd, weet u ook niet. U hebt hier bovendien niet naar geïnformeerd (CGVS p.5-6). Dit doet ernstig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. U slaagt er verder niet in aan te tonen dat het hacken van de WhatsAppaccount van uw zus en de hieraan gelieerde berichten, indien dit al heeft plaatsgevonden, gelinkt is aan de redenen waarom u niet naar Colombia zou kunnen terugkeren. Haar account zou zijn gehackt na een oproep waarvan u vermoedt dat deze uit het Verenigd Koninkrijk afkomstig was. U gaat er enkel van uit dat de Las Ferias bende hier zou achter zitten omdat u geen andere reden hiervoor kunt bedenken. Dit is bijzonder hypothetisch. Verdere gevolgen in de vorm van dreigementen of andere nadelen heeft deze hack overigens niet gehad. Als u er in dit verband wordt op gewezen dat zulke accounts ook wel eens worden gehackt omwille van criminele doeleinden zoals het verkrijgen van gegevens of geld, beweert u dit niet te weten (CGVS p.13-14).

Bijkomend kan nog worden gewezen op het feit dat uw moeder pas na een negental maanden verblijf in België besloot asiel aan te vragen. Jullie reisden legaal naar België in april 2017. Wanneer drie maanden na jullie aankomst jullie visum verviel, verbleven jullie hier illegaal zonder stappen te ondernemen om jullie verblijf te legaliseren. Pas op 5 januari 2018 diende uw moeder hier een verzoek om internationale bescherming in - hetwelk ook op u van toepassing was. Van personen die beweren vervolgd te zijn in hun land van herkomst en omwille hiervan om internationale bescherming verzoeken, kan redelijkerwijze worden verwacht dat ze bij aankomst of kort nadien hun verzoek bij de autoriteiten van het onthaalland kenbaar maken. Uw moeders bewering dat uw vader eerst probeerde het probleem op te lossen, vormt geen verschoning voor het feit dat ze niet meteen aanstalten maakte om de internationale bescherming waarop ze meende aanspraak te maken in te roepen (CGVS -1 - 18/10217 p.15, CGVS-2 18/10217 p.15). Jullie verbleven reeds ongeveer een half jaar in België in illegaliteit. Daarenboven was het probleem waarvoor jullie beweren het land te zijn gevlucht al meer dan tien jaar geleden begonnen (CGVS-2 18/10217 p.4). De laattijdige aanvraag is dan ook wel degelijk een teken dat jullie jullie land niet hebben verlaten omwille van een nood om internationale bescherming. Deze conclusie wordt bevestigd door een bericht op uw vaders Facebookpagina op datum van 27 april 2017. Daarin vermeldt hij dat hij afscheid nam van zijn dochters die in België zouden gaan studeren. Hij vermeldt er nog bij dat het is om hen te verbeteren, maar dat hij triest is omdat het lang zal duren eer ze terugkomen. Uw moeders uitleg dat hij dit zei om de echte reden te verdoezelen, slaat nergens op. Heel opmerkelijk is ook dat hij hierbij vermeldt dat hij misschien wel eens op bezoek zou komen in België, maar "zijn Colombia" nooit zou inwisselen (CGVS-2 18/10217 p.15). Dit lijkt allerminst het commentaar van iemand die reeds meer dan tien jaar in zijn land vervolgd wordt. Het feit dat het om publieke commentaar gaat die dus door iedereen kan gelezen worden, vormt geen verschoning hiervoor. Integendeel, dat iemand die ernstig vervolgd wordt zijn facebookprofiel openbaar zou maken, hier informatie over zijn eigen verblijfplaats en die van zijn familie zou prijsgeven, is quasi ondenkbaar. Dat uw vader dit wel deed, vormt dan ook nogmaals een tegenindicatie voor jullie vermeende vrees voor vervolging.

De documenten die door uw moeder worden voorgelegd ter staving van haar tweede verzoek en bij uitbreiding dus ook uw asielrelaas, kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. In dit verband dient allereerst te worden opgemerkt dat u amper iets kon vertellen over de neergelegde documenten. U geeft ook toe er niet naar te hebben geïnformeerd en ze zelfs simpelweg niet te hebben gelezen (CGVS p.8-9). De brief van jullie advocaat vat de redenen voor jullie verzoek samen, maar kan uiteraard niet als bewijsstuk gelden voor het feit dat jullie werkelijk een vrees zouden hoeven te koesteren. Wat betreft het door de privédetective opgestelde document en de bijhorende petitierichten en antwoorden op informatievragen, de getuigenis van een collega van uw vader en de transcriptie van de video van de

hoorzitting i.v.m. de Las Ferias bende, dient allereerst te worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat uw vader destijds bij de politie werkzaam was en zodoende betrokken kan zijn geweest bij de arrestatie van bendeleden. Er dient echter te worden nagegaan wat uw persoonlijke vrees bij terugkeer is. Hieromtrent vormt de getuigenis van de collega van uw vader zelfs een tegenindicatie. Diens antwoord op de vraag "hebt u kennis dat ze de familie van P. P. M. bedreigden", luidt immers: "Ik weet het niet. Het persoonlijk leven is één ding en het institutionele leven een ander. Wij bemoeiden ons niet met de persoonlijke zaken van collega's". De door uw vader ingediende aangiftes zijn beiden recent (van 2017 en 2019), hoewel ze gaan over feiten die hun oorsprong reeds zouden vinden in 2006 en lijken dus vooral te zijn ingediend om als bewijsstuk te dienen voor de rond die periode ingediende asiolverzoeken. De bewijswaarde van zulke aangiftes is overigens gering aangezien ze slechts een weergave zijn van de verklaringen van de indiener en deze aldus op zich geen bewijs vormen dat de verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. De schoolcertificaten van uw zus en u vormen een indicatie voor jullie schoolhistoriek, maar hieruit kan niet worden afgeleid waarom jullie eventueel van school veranderen. De door uw advocaat neergelegde analyse van Omar Eduardo Rojas Bolano betreft mogelijke risico's voor politieagenten en hun familieleden in Colombia. Er wordt weliswaar ook over uw vader persoonlijk gesproken, echter dient te worden opgemerkt dat de heer Omar Eduardo Rojas Bolano niet aanwezig was bij deze gebeurtenissen. Dergelijke algemene analyse vormt geen bewijs voor jullie persoonlijke vrees bij terugkeer (CGVS p.8). Er kan worden besloten dat geen van de neergelegde documenten aantoonde dat u zelf enige vrees zou hoeven te koesteren. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen over de omstandigheden die aan de basis liggen van deze stukken, zijn de stukken op zich onvoldoende bewijskrachtig.

De vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het tweede verzoek om internationale bescherming van uw moeder en zus, volledig gebaseerd op dezelfde motieven, wordt niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat niet de hoedanigheid van de dader verantwoordelijk voor de vervolging telt, maar wel het motief. Verzoekster meent dat zij nood heeft aan bescherming omwille van haar politieke overtuiging en omwille van het behoren tot een sociale groep, haar vader vertegenwoordigt de publieke autoriteit.

In een tweede onderdeel stelt verzoekster dat zij meerdere stukken aanbrengt die iedere twijfel inzake haar asielaanvraag wegneemt, dat steunt op dat van haar moeder en zus van wie de eerste verzoeken werden afgewezen. Verzoekster wijst op haar profiel en op haar status als familielid van een politiefunctaris, op een transcriptie van een zitting van het proces waar haar vader aanwezig was om aan te duiden dat er wel degelijk concrete bedreigingen waren door de bende Las Ferias en op een verslag van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos. Vervolgens uit zij kritiek op de zienswijze van de verwerende partij op de getuigenis van een collega van haar vader, op de aangiftes van haar vader bij de politie in 2017 en 2019, op de schoolcertificaten van verzoekster en haar zus, op haar gehoor, op het feit dat haar vader ervoor gekozen heeft om in Colombia te blijven, op het laattijdig verzoek om internationale bescherming en op het Facebook-bericht van haar vader.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- een verklaring van verzoeksters vader, de heer P.P.M.M. van 14 september 2019 met vertaling (stuk 3);
- een attest van de *Sociedad Nacional de Investigadores* van 1 augustus 2019 met vertaling (stuk 4);
- een onvertaalde transcriptie in het Spaans van de DVD van de zitting van 28 september 2006 (stuk 5);
- schoolcertificaten van verzoekster en haar zus (stuk 6);
- een verslag van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos van 1 september 2020 zonder vertaling (stuk 7).

2.2.2. Verzoekster legt ter zitting van 3 februari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij een vertaling is gevoegd van stuk 7 dat bij het verzoekschrift werd gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

In de bestreden beslissing wordt de hoedanigheid van vluchteling niet toegekend aan verzoekster omdat zij onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde een ernstig risico kan worden vermoed op vervolging (i) verzoekster baseert zich volledig op dezelfde elementen van vrees als haar moeder: het CGVS oordeelde reeds dat onvoldoende geloof kon worden gehecht aan haar verklaringen en de RvV wees er in zijn arrest op dat de door haar ingeroepen elementen van vrees behoren tot de gemeenrechtelijke sfeer (ii) verzoeksters eigen verklaringen kunnen evenmin overtuigen: (1) verzoeksters verklaringen omtrent de reden waarom haar leven bij een terugkeer naar Colombia gevaar zou lopen, blijven zeer vaag, wat extra opvallend is gezien de problemen reeds meer dan tien jaar aan de gang zouden zijn (2) hoe verzoekster en haar gezin reageerden op de vermeende vervolgingsfeiten is niet overeen te stemmen met het gedrag van personen die werkelijk gevisieerd worden (3) verzoekster heeft onvoldoende concrete aanwijzingen als zou zij actueel een gegronde vrees voor vervolging moeten hebben bij een terugkeer naar Colombia (4) verzoeksters moeder diende pas een verzoek om

internationale bescherming in na een negental maanden verblijf in België, van personen die beweren vervolgd te worden in hun land van herkomst en daarom om internationale bescherming verzoeken, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze bij aankomst of kort nadien hun verzoek bij de autoriteiten kenbaar maken (5) de documenten die verzoeksters moeder voorlegde ter staving van haar tweede verzoek en bij uitbreiding ook ter staving van verzoeksters verzoek, kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De subsidiaire beschermingsstatus wordt ook geweigerd aan verzoekster. Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Bij een terugkeer naar Colombia vreest verzoekster de bendeleden van de bende Las Ferias die haar vader en zijn gezin bedreigen omdat hij als politiefunctaris betrokken was bij de arrestatie van leden van deze bende.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in de toekomst vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te vrezen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.4.2. In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij *in casu* het risico loopt op vervolging omdat haar vader de publieke autoriteit vertegenwoordigde en zij dus bescherming nodig heeft op grond van haar politieke overtuiging en dat zij als familielid van een politieagent behoort tot een sociale groep. Zoals verzoekster zelf opmerkt, steunt zij zich op dezelfde asielmotieven van haar moeder. Inzake de asielmotieven van haar moeder werd in het arrest van de Raad nr. 220 798 van 6 mei 2019 het volgende overwogen:

“3.5.2. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

3.5.3. Verzoeksters voeren aan dat zij en hun gezin bedreigd werden door bendeleden van La Ferias omdat deze door verzoekster B.'s echtgenoot Pe. (verzoekster T.'s vader) in zijn hoedanigheid als politieagent gearresteerd en later veroordeeld werden. Verzoeksters' voorgehouden vervolgingsfeiten betreffen gemeenschappelijke problemen. Noch uit verzoeksters' verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van de verzoekschriften kan blijken dat verzoeksters vrezen in Colombia te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Immers verzoeksters kunnen niet stellen te behoren tot een sociale groep met een aangeboren kenmerk en gemeenschappelijke achtergrond dat niet gewijzigd kan

worden, in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Er liggen evenmin elementen voor waaruit een politieke draagwijdte kan blijken. Verzoeksters beweren dit ook niet.

3.5.4. *In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.”*

Dit arrest heeft gezag van gewijsde en verzoekster kan door een loutere vermelding van het feit dat zij vervolgd wordt omwille van haar politieke overtuiging en het behoren tot een bepaalde sociale groep, aan deze beoordeling van dezelfde vrees waarop zij zich beroept, geen afbreuk doen.

Verzoekster verwijst naar een verslag van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos (stuk 7 bij het verzoekschrift met vertaling voorgelegd in de aanvullende nota) waarin gesteld wordt dat familieleden van politieagenten zowel door de gemeenschap als door criminele bendes steeds gezien worden als ‘echtgenote of kinderen van’, wat een sociale status is die aan hen vasthangt en die ze overal naartoe nemen.

Zelfs als zou het zo zijn dat verzoekster met een soort van “stempel” rondloopt inzake haar sociale status, dan nog stelt de Raad vast dat in het arrest van de Raad nr. 220 798 van 6 mei 2019 inzake verzoeksters moeder en zus reeds werd vastgesteld dat de waarachtigheid van de bedreiging voor hen onderuit wordt gehaald gezien hun ernstige onwetendheid over problemen die reeds meer dan dertien jaar zouden aanslepen en die al die tijd hun leven zouden hebben beheerst en dat zij met dergelijke lacunaire verklaringen en essentiële onwetendheden niet kunnen aantonen dat ze jarenlang werden bedreigd, laat staan vervolgd. De Raad wijst er ook op dat in dit arrest werd vastgesteld: *“Voorts kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster B. een zelfstandige praktijk had als tandheelkundige en ze geen problemen had met deze praktijk of gehinderd werd in haar werkzaamheden omwille van bedreigingen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom ze haar land heeft verlaten.”* Verzoeksters moeder was dus niet enkel ‘de vrouw van een politieagent’ maar ook een hoogopgeleide vrouw met een eigen praktijk waarin zij ongestoord kon verder werken tot aan haar vertrek ondanks de bedreigingen en ondanks het incident in de bus in januari 2017 (map Landeninformatie, stuk 2, notities persoonlijk onderhoud moeder 12/10/2018, p. 10 – 11). Dat het gezin zich tegen de vermeende bedreigingen kon organiseren door verzoekster en haar zus van school te veranderen (map Landeninformatie, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud zus 12/10/2018, p. 6; stuk 1, notities persoonlijk onderhoud moeder 7/8/2018, p. 9) en dat verzoekster en haar zus steeds begeleid werden door één van de ouders toen ze naar een commercieel centrum gingen of bij vrienden (map Landeninformatie, stuk 3, notities persoonlijk onderhoud zus 7/8/2018, p. 8; stuk 1, notities persoonlijk onderhoud 7/8/2018, p. 11) toont aan dat de bedreigingen, als die al aannemelijk zijn, zoveel mogelijk weggehouden werden van verzoekster en haar zus, dat zij een relatief normaal leven leidden en dat zij niet ‘gebukt’ gingen onder de stempel van ‘kinderen van de politieagent’. Ook uit verzoeksters eigen verklaringen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10 en 12) blijkt dat ze naar school ging en kon weggaan met vrienden, weliswaar steeds onder begeleiding.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de uitleg in stuk 7 bij het verzoekschrift dat verzoekster vooral gezien wordt als dochter van een politieagent en daarom in de kijker loopt, niet aantoonbaar dat zij deel zou uitmaken van een sociale groep en daardoor een vrees voor vervolging heeft.

2.3.4.3. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing zich niet uitspreekt over de deelname van de vader van verzoekster bij het oprollen van de bende, noch over de bedreigingen geuit door de bendeleider van Las Ferias tijdens de uitspraak van het proces. Verzoekster legt de transcriptie voor van een DVD van de zitting van 28 september 2006. Zij meent dat daaruit blijkt dat de bedreigingen werkelijk geuit werden en dat dit de kern van de aanvraag van het gezin vormt. Dit werd echter volgens haar niet op volwaardige en objectieve wijze onderzocht door het CGVS.

In de bestreden beslissing wordt over dit stuk overwogen: *“Wat betreft het door de privédetective opgestelde document en de bijhorende petitierichten en antwoorden op informatievragen, de getuigenis van een collega van uw vader en de transcriptie van de video van de hoorzitting i.v.m. de Las Ferias bende, dient allereerst te worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat uw vader destijds bij de politie werkzaam was en zodoende betrokken kan zijn geweest bij de arrestatie van bendeleden. Er dient echter te worden nagegaan wat uw persoonlijke vrees bij terugkeer is. Hieromtrent vormt de getuigenis van de collega van uw vader zelfs een tegenindicatie”.*

De Raad sluit zich aan bij het motief dat verzoekster moet aantonen wat haar persoonlijke vrees bij terugkeer is. In het arrest van de Raad nr. 220 798 van 6 mei 2019 inzake haar moeder en zus werd reeds gesteld *“Voorts is de echtgenoot van B./vader van T. de oorzaak en het doel van de bedreiging zodat zijn beslissing in Colombia te blijven – zonder onder te duiken – om voor zijn zieke moeder te zorgen (notities B. 2, p. 13), hoewel hij daar nog verschillende broers en zussen heeft (notities B. 2, p. 12-13) de vraag om internationale bescherming verder onderuit haalt. Ook verzoekster B. gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf toe dat het vreemd is dat zij en haar dochters naar Europa reisden en hij in Colombia achterbleef terwijl hij beweerdelijk erg in gevaar zou zijn (notities B. 2, p. 14). Uit dergelijke vaststellingen kan slechts blijken dat verzoekster B.'s echtgenoot en bij uitbreiding zijn gezin niet geviseerd worden in Colombia.”*

De omstandigheid dat nu wordt aangevoerd dat verzoeksters vader bedreigd werd door de gearresteerde bendeleider, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster zelf nog steeds moet aantonen wat haar persoonlijke vrees bij terugkeer is. Zij blijft hiertoe in gebreke. Uit het hierboven gestelde blijkt immers dat het niet volstaat dat zij de dochter is van een politieagent, gezien uit haar verklaringen blijkt dat zij ondanks dit gegeven op relatief ongestoorde wijze konden verder leven en studeren in Colombia (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10 en 12).

Meer specifiek wat betreft de transcriptie van de zitting van 28 september 2006, merkt de Raad op dat deze bij het verzoekschrift wordt gevoegd zonder vertaling. Verzoekster verduidelijkt dat uit deze transcriptie blijkt dat er werkelijk bedreigingen geuit werden op dit proces. Het vertaalde verslag van de heer O.E. Rojas Bolanos geeft meer uitleg over deze zitting van 28 september 2006. Hij citeert de bedreiging geuit door de bendeleider *“Ik heet M.d.J. D. mijnheer de procureur-generaal, mevrouw de procureur en mevrouw de rechter, ik verwijst naar uw beslissing en ik hoop dat, gezien de beslissing die jullie genomen hebben, u rustig zult kunnen slapen, bedankt”* (eigen vertaling uit het Frans). Uit dit citaat blijkt dat een bedreiging geuit werd aan de procureur-generaal, aan de procureur en aan de rechter, niet aan een politiefunctionaris. De heer O.E. Rojas Bolanos vervolgt dat in reactie op de handelingen van de politie om de bende achter de tralies te krijgen, de bendeleider tijdens de openbare zitting het personeel dat betrokken was bij het onderzoek en overgegaan is tot arrestaties, heeft bedreigd en ook de procureur, de rechter en de politiefunctionaris (vader van verzoekster) die hebben opgetreden ter zitting, heeft veroordeeld. In dit verband wordt echter geen citaat vermeld. De Raad stelt vast dat nergens wordt beweerd dat uit deze transcriptie blijkt dat de vader van verzoekster persoonlijk werd bedreigd door de bendeleider. In de mate waarin uit deze transcriptie zou blijken dat de politiefunctionarissen die hebben deelgenomen aan de arrestatie van deze bendeleden, bedreigd worden, herhaalt de Raad dat hieruit niet de persoonlijke vrees van verzoekster blijkt. Alleszins wordt herhaald dat volgens de verklaringen van verzoekster, haar moeder en zus (zie map Landeninformatie) deze bedreigingen in 2006 begonnen en nog steeds blijven voortduren, maar dat uit het hierboven gestelde is gebleken dat verzoekster, haar moeder en zus relatief ongestoord konden verder leven, werken en studeren in Colombia tot aan hun vertrek in 2017.

2.3.4.4. Verzoekster wijst op het verslag dat zij heeft voorgelegd van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos. Zij merkt op dat politieagenten in Colombia de staat vertegenwoordigen, wat hen in een risico-positie plaatst, dat een studie aantoont dat het gezin van een politieagent geen normaal gezin is aangezien ze de stempel van de politie steeds met zich mee dragen, dat wanneer criminelen gevat worden, ze politieagenten proberen om te kopen maar dat dit niet bij alle politieagenten lukt, dat nadat ze hun straf hebben uitgezeten op zoek gaan naar politieagenten die hen gevangen namen om wraak te nemen en wanneer ze hen niet vinden nemen ze wraak op de gezinsleden, dat 97 % van de moorden op politieagenten plaatsvindt wanneer ze met pensioen gaan. Verzoekster meent dat het CGVS de expertise of de besluiten van de heer Rojas Bolanos niet betwist, maar dat enkel wordt opgemerkt dat hij geen getuige was van de feiten. Verzoekster meent dat dit geen ernstig onderzoek vormt van dit deskundig verslag en van het asielverzoek van verzoekster. Overeenkomstig rechtspraak van het EHRM moeten de nationale autoriteiten een zeer rigoureuze en aandachtig onderzoek voeren naar de grief artikel 3 van het EVRM, anders verliezen de beroepen hun effectiviteit.

De Raad stelt vast dat uit het voorgelegde verslag met vertaling van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos het volgende blijkt. Hij steunt zich op de verklaringen van de moeder van verzoekster dat haar familie in Colombia bedreigd wordt door een criminele organisatie die zich bezig houdt met diefstal van koopwaar in havens en luchthavens. Deze bedreigingen zijn het gevolg van het politiewerk van haar echtgenoot, die deel uitmaakte van een groep ter bestrijding van piraterij over land, van de gerechtelijke politie die deel uitmaakt van de grootstedelijke politie van Bogota. De criminelen deel uitmakend van de bende Las Ferias zijn veroordeeld. Momenteel is de echtgenoot van verzoeksters moeder met pensioen, maar de bedreigingen blijven komen vanuit de gevangenis. De auteur merkt op dat het

asielrelaas van verzoeksters moeder ongeloofwaardig werd bevonden gezien niet de echtgenoot, die rechtstreeks bedreigd werd, het land heeft verlaten maar wel zijn echtgenote en hun dochters. Vervolgens gaat de auteur in op het politie-apparaat in Colombia en geeft hiervan volgende sociologische appreciatie. De gemeenschap ziet in de politiefunctionaris de Staat. Ook de criminele bendes zien in hem de Staat, vandaar dat groepen terroristen en criminelen als doelwit leden van de politie hebben. De familie van een politiefunctionaris is geen gewone familie, er kleeft op hen het etiket van de politie. In de gemeenschap, in de wijk, op straat is de vrouw van een politiefunctionaris “de vrouw van” en zijn zijn kinderen “de kinderen van”. De familie van een politiefunctionaris gaat niet onopgemerkt voorbij en geniet sociale erkenning. Gezien de complexiteit van de politiediensten zijn de burgers en zij die buiten de wet staan voortdurend ontevreden over de geleverde diensten. Criminelen proberen, wanneer ze opgepakt zijn, de politiefunctionarissen die hen arresteren om te kopen. Niet alle leden van de politie zijn echter omkoopbaar. De crimineel die een politiefunctionaris tracht om te kopen maar daar niet in slaagt, is gekend. Eens deze criminelen vrij komen, gaan ze op zoek naar de politiefunctionaris die hen heeft gearresteerd om zich te wreken. Als ze deze niet kunnen terugvinden, wreken ze zich op zijn naasten (vrouw en kinderen) en de wraak wordt uitgevoerd, zelfs al is de politiefunctionaris niet meer in dienst. De auteur vervolgt met een analyse van de gebeurtenis, namelijk de zitting van 28 september 2006 waarbij de bendeleider van Las Ferias veroordeeld wordt. Zijn woorden worden weergegeven en bevatten bedreigingen aan het adres van de procureur-generaal, de procureur en de rechter, namelijk *“Ik verwijz naar jullie beslissing en ik hoop dat, gezien de beslissing die jullie hebben genomen, jullie rustig zullen kunnen slapen, bedankt”*. De bedreigingen gingen verder vanuit de gevangenis waar de bendeleider gevangen zat wegens ontvoering. Dit was zijn wraakmotief tegen de politiefunctionaris die de operatie geleid had om hem te vatten. Deze politiefunctionaris had geen smeergeld aanvaard om de bewijzen van de ontvoering te doen verdwijnen. Wanneer de bendeleider werd vrijgelaten uit de gevangenis, heeft hij de politie gecontacteerd en gedreigd zich te wreken op de familie, wat heeft geleid tot het veranderen van school van de dochters en van woonplaats. Eens vrijgelaten, heeft de bendeleider de vrouw van de politiefunctionaris gevonden en haar gsm gestolen, onder bedreiging van een mes, en heeft een boodschap doorgegeven voor de politiefunctionaris. Vervolgens schetst de auteur een concept. Hij verduidelijkt hoe de echtgenoot van verzoeksters moeder een politiefunctionaris heeft laten infiltreren bij de bende Las Ferias om bewijzen te verzamelen om de bendeleden voor het gerecht te kunnen brengen. In reactie op het optreden van de politie, heeft de bendeleider tijdens de publieke terechtzitting het politiepersoneel bedreigd dat betrokken was bij het onderzoek en bij de arrestaties. Het onderzoek van de echtgenoot van verzoeksters moeder heeft geleid tot het achter de tralies krijgen van de bendeleider en van enkele leden van de bende Las Ferias. Het is zo dat de procureur, de rechter en de politiefunctionaris die tijdens de zitting hebben opgetreden, veroordeeld zijn door de bendeleider. Zijn bedreigingen mogen niet onderschat worden, zeker nu hij op vrije voeten is en dat hij het als zijn taak ziet om de echtgenote van de politiefunctionaris te lokaliseren en haar een boodschap heeft doorgegeven voor de politiefunctionaris die het onderzoek geleid heeft. De auteur besluit dat in het criminele milieu in Colombia de wraakideeën van zij die getroffen worden door de autoriteiten wel degelijk uitgevoerd worden. Het is geen toeval dat 97 % van de gepleegde moorden op politiefunctionarissen plaatsvinden buiten de dienst(uren) maar wel om reden van hun politie activiteiten. Nu deze bende actief is op het vlak van transport van koopwaar van de havens naar het binnenland, is deze bende aanwezig in meerdere departementen van het land en hebben ze contact met andere criminelen.

De Raad merkt op dat wat in dit verslag geschetst wordt, deels gelijkloopt met de verklaringen van verzoekster, haar moeder en zus. Er zijn echter wel enkele kanttekeningen te maken inzake de gebeurtenissen. Zo heeft verzoeksters moeder enkel verklaard dat de bendeleider op het punt staat te worden vrijgelaten, en niet dat hij reeds op vrije voeten is (Landeninformatie, stuk 1, notities persoonlijk onderhoud moeder 7/8/2018, p. 10). Zelfs als zou de bendeleider intussen zijn vrijgelaten, dan nog strookt het niet met de verklaringen van verzoeksters moeder, dat de bendeleider na zijn vrijlating uit de gevangenis de politie gecontacteerd heeft en gedreigd heeft zich te wreken op de familie, wat heeft geleid tot het veranderen van school van de dochters en van woonplaats. De dochters zijn immers van school veranderd en de familie is verhuisd omwille van de dreigtelefoontjes aan het adres van de echtgenoot en van de familie (Landeninformatie, stuk 3, notities persoonlijk onderhoud zus 7/8/2018, p.4; stuk 4, notities persoonlijk onderhoud zus 12/10/2018, p. 6; stuk 1, notities persoonlijk onderhoud moeder 7/8/2018, p. 9 en 11). Ook heeft verzoeksters moeder nooit vermeld dat het incident op de bus in januari 2017 gebeurde met de vrijgelaten bendeleider, maar met drie bendeleden (Landeninformatie, stuk 1, notities persoonlijk onderhoud moeder 7/8/2018, p. 11). In dit opzicht kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de heer Omar Eduardo Rojas Bolano niet aanwezig was bij deze gebeurtenissen. Hij heeft een verslag gemaakt op basis van wat hij vernomen heeft van de familie, maar niet alle feitelijke gegevens zijn correct. Bijgevolg meent de Raad dat ook niet alles wat uit deze feitelijke

gegevens wordt afgeleid, zonder fout is. De Raad merkt ook op dat in het verzoekschrift wordt overwogen dat 97 % van de moorden op politieagenten gebeurt na hun pensioen, terwijl in het verslag wordt vermeld dat dit gebeurt buiten de dienst, dus dit is niet noodzakelijk “na hun pensioen”.

De Raad merkt ook op dat dit verslag geen verklaring geeft voor het feit dat de bendeleider onmiddellijk wraak zou willen nemen op de familieleden van de politiefunctionaris, en niet in de eerste plaats op de politiefunctionaris zelf en pas daarna op zijn familieleden. Uit de verklaringen van verzoekster, haar moeder en zus blijkt dat hun echtgenoot/vader vrij gemakkelijk te lokaliseren was, gezien hij een bedrijfje heeft in het borduren van petten en uniformen (Landeninformatie, stuk 2, notities persoonlijk onderhoud moeder 12/10/2018, p. 5; stuk 4, notities persoonlijk onderhoud zus 12/10/2018, p. 3). Uit stuk 3 bij het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoeksters vader verklaard heeft dat hij daar intussen mee gestopt is, maar hij heeft dit alleszins gedurende enkele jaren na zijn pensioen gedaan, van 2012 tot eind 2018. De Raad herhaalt dat in het arrest van de Raad nr. 220 798 van 6 mei 2019 werd vastgesteld dat verzoeksters moeder ondanks de bedreigingen ongestoord haar werk kon verder zetten: *“Voorts kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster B. een zelfstandige praktijk had als tandheelkundige en ze geen problemen had met deze praktijk of gehinderd werd in haar werkzaamheden omwille van bedreigingen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom ze haar land heeft verlaten.”* Dit arrest vermeldt ook het volgende: *“Voorts is de echtgenoot van B./vader van T. de oorzaak en het doel van de bedreiging zodat zijn beslissing in Colombia te blijven – zonder onder te duiken – om voor zijn zieke moeder te zorgen (notities B. 2, p. 13), hoewel hij daar nog verschillende broers en zussen heeft (notities B. 2, p. 12-13) de vraag om internationale bescherming verder onderuit haalt. Ook verzoekster B. gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf toe dat het vreemd is dat zij en haar dochters naar Europa reisden en hij in Colombia achterbleef terwijl hij beweerdelijk erg in gevaar zou zijn (notities B. 2, p. 14). Uit dergelijke vaststellingen kan slechts blijken dat verzoekster B.’s echtgenoot en bij uitbreiding zijn gezin niet geïsoleerd worden in Colombia.”* Het verslag van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos met de uitleg over de familie van de politiefunctionaris en de wraak van vrijgekomen criminelen ten opzichte van de politiefunctionaris die hem in de cel kreeg en zijn familie, doet hieraan geen afbreuk. Zowel verzoeksters moeder als haar vader konden verder werken in Colombia op een vaste werkplek en uit de verklaringen van verzoeksters moeder (map Landeninformatie, stukken 1 en 2) blijkt nergens dat ze daar last hadden van bendeleden die naar hen kwamen. Dat het enkel het vrijgekomen bendelid zelf zou zijn dat de wraak persoonlijk zou kunnen uitvoeren, strookt niet met de omstandigheid dat de bedreigingen geuit werden vanuit de gevangenis, toen de bendeleider daar vastzat, en dat verzoeksters moeder een incident op de bus meemaakte in januari 2017 met drie bendeleden -niet de bendeleider persoonlijk want hij werd nog gevangengehouden- waaruit blijkt dat deze bendeleden aangestuurd werden.

Bijgevolg vermag het verslag van de heer Omar Eduardo Rojas Bolanos *in casu* geen ander licht te werpen op de verklaringen van verzoekster en de vaststellingen die in dit verband werden gemaakt.

2.3.4.5. Inzake de getuigenis van een collega van de vader van verzoekster, merk verzoekster op dat de verwerende partij deze getuigenis eerder als een tegenindicatie beschouwt, maar dat dit niet strookt met de werkelijkheid gezien deze collega zich enkel neutraal uitspreekt en stelt dat niet alles gedeeld wordt tussen collega’s. Verzoekster uit hiermee kritiek op volgend motief:

“De documenten die door uw moeder worden voorgelegd ter staving van haar tweede verzoek en bij uitbreiding dus ook uw asielrelaas, kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. In dit verband dient allereerst te worden opgemerkt dat u amper iets kon vertellen over de neergelegde documenten. U geeft ook toe er niet naar te hebben geïnformeerd en ze zelfs simpelweg niet te hebben gelezen (CGVS p.8-9). (...) Wat betreft (...), de getuigenis van een collega van uw vader (...), dient allereerst te worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat uw vader destijds bij de politie werkzaam was en zodoende betrokken kan zijn geweest bij de arrestatie van bendeleden. Er dient echter te worden nagegaan wat uw persoonlijke vrees bij terugkeer is. Hieromtrent vormt de getuigenis van de collega van uw echtgenoot zelfs een tegenindicatie. Diens antwoord op de vraag “hebt u kennis dat ze de familie van P.P.M. bedreigden”, luidt immers: “Ik weet het niet. Het persoonlijk leven is één ding en het institutionele leven een ander. Wij bemoeiden ons niet met de persoonlijke zaken van collega’s.”

De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze stelt dat de persoonlijke vrees van verzoekster in dit verband moet worden nagegaan. Gezien *in casu* deze collega stelt dat hij niet weet of de familie van P.P.M. bedreigd wordt, vormt deze getuigenis geen indicatie voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade voor verzoekster.

Inzake de aangiftes die verzoeksters vader bij de politie gedaan heeft, stelt de commissaris-generaal: *“De door uw vader ingediende aangiftes zijn beiden recent (van 2017 en 2019), hoewel ze gaan over feiten die hun oorsprong reeds vonden in 2006 en lijken dus vooral te zijn ingediend om als bewijsstuk te dienen voor de rond die periode ingediende asielverzoeken. De bewijswaarde van zulke aangiften is overigens gering aangezien ze slechts een weergave zijn van de verklaringen van de indiener en deze aldus op zich geen bewijs vormen dat de verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden.”*

Verzoekster brengt hiertegen in dat uit het verslag van de heer O.E. Rojas Bolanos blijkt dat politieagenten en hun familie een gemakkelijker doelwit vormen wanneer zij met pensioen gaan, de bedreigingen verdwijnen dus niet met de tijd. De dreigementen hielden niet op toen de bendeleider in de gevangenis verbleef sinds 2006 en waren afkomstig uit de gevangenis, de vrees van verzoekster wordt meer acuut nu de bendeleider elk moment kan vrijkomen.

In dit verband herhaalt de Raad dat uit het verslag van de heer Rojas Bolanos niet blijkt dat politieagenten en hun familie een gemakkelijker doelwit vormen wanneer ze met pensioen gaan, maar wel wanneer het buiten de dienst(uren) is. Dat verzoeksters vader met pensioen is, vormt bijgevolg geen element dat het risico voor haar vergroot, alleszins wordt dit niet concreet aangetoond. Verzoekster stelt dat *“de Heer D. elk moment kan vrijkomen”*. Zoals reeds opgemerkt, strookt dit niet met het verslag van de heer Rojas Bolanos omdat deze schrijft dat de bendeleider al op vrije voeten is en het incident op de bus met verzoeksters moeder veroorzaakt heeft. Verzoekster kan dus niet zonder meer naar dit verslag verwijzen om haar asielrelaas te staven. Alleszins dient inzake het mogelijk binnenkort vrijkomen van de bendeleider te worden herhaald dat de bendeleider blijkbaar reeds bedreigingen kon uiten vanuit de gevangenis sinds 2006 en bendeleden kon aansturen om verzoeksters moeder lastig te vallen in de bus in januari 2017. Het is niet aannemelijk dat de bendeleider voor het overige zou wachten om wraak te nemen op de familie van de politiefunctionaris, tot het moment waarop hij vrijkomt en zelf de wraak persoonlijk zou kunnen uitvoeren. Bovendien wordt ook herhaald dat het onaannemelijk is dat de wraak in de eerste plaats gericht zou zijn tegen de familie van de politiefunctionaris, en niet van de eerste keer tegen de politiefunctionaris zelf. Voor het overige volgt de Raad de commissaris-generaal dat de aangiftes van de vader van verzoekster inderdaad recent zijn en hoofdzakelijk lijken te zijn gedaan om als bewijsstuk te dienen voor de asielverzoeken van verzoekster, haar moeder en zus, minder uit een nood om ter plekke, op het moment dat de feiten zich voordeden en bleven voordoen, hulp of bescherming te krijgen.

Er wordt niet betwist dat verzoekster en haar zus van school zijn moeten veranderen. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, tonen schoolattesten van verschillende scholen niet de reden aan waarom de zussen van school moesten veranderen.

De omstandigheid dat de verzoekster weinig kon vertellen over de neergelegde documenten, blijkt inderdaad uit haar gehoorverslag (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 8-9). Dat beide zussen hebben aangegeven dat ze misschien overbeschermd werden door hun ouders, wordt bevestigd door wat hun moeder stelt (map Landeninformatie, stuk 1, notities persoonlijk onderhoud moeder 7/8/2018, p. 12). Dit neemt echter niet weg dat als verzoekster beslist een eigen verzoek om internationale bescherming in te dienen eens ze meerderjarig is, van haar toch minstens kan verwacht worden dat ze enige duiding kan geven bij haar relaas en bij de documenten die ze neerlegt ter staving van dit relaas. Dat de kinderen in het gezin afgeschermd werden van de bedreigingen in Colombia, brengt niet mee dat verzoeksters moeder haar in België niet had kunnen informeren van de problemen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij op de hoogte is van zijn of haar motieven om het land te verlaten en van de problemen die zouden kunnen rijzen bij een terugkeer. In dit verband wordt ook opgemerkt dat zelfs verzoeksters moeder aangeeft dat ze niet van alles op de hoogte was en dat haar echtgenoot haar niet alles vertelde (map Landeninformatie, stuk 2, notities persoonlijk onderhoud moeder 12/10/2018, p. 9). Dit doet echter opnieuw de vraag rijzen waarom verzoeksters vader dan niet mee met zijn gezin het land heeft verlaten, aangezien hij blijkbaar de enige is die werkelijk op de hoogte is van al de bedreigingen.

Vervolgens gaat verzoekster in het verzoekschrift in op de keuze van haar vader om in Colombia te blijven. Zij legt uit dat de culturele verschillen tussen België en Colombia meebrengen dat het voor de vader onmogelijk te bedenken is dat hij zijn zieke moeder alleen zou achterlaten en dat zij na haar verhoor aan de verwerende partij heeft laten weten dat het in Colombia normaal is dat een zoon het als zijn plicht beschouwt zijn oude moeder bij te staan, zelfs als hij zich daardoor aan gevaar blootstelt en zijn eigen moeder boven zijn andere naaste familieleden stelt. Verzoekster verwijst in dit verband ook

naar het UNHCR rapport *“Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems”*. Verzoekster bekritiseert hiermee een onderdeel van volgend motief:

“Ook hoe jullie op de vermeende vervolgingsfeiten reageerden is niet overeen te stemmen met het gedrag van personen die werkelijk gevisieerd worden. Zo is het zeer frappant te moeten vaststellen dat, hoewel uw vader meer dan tien jaar lang telefonisch zou zijn bedreigd, hij nooit van telefoonnummer veranderde (CGVS-1 18/10217 p.13, CGVS-2 18/10217 p.7). De uitleg die uw moeder hiervoor gaf, namelijk dat hij zou gezegd hebben liever te weten waar zijn vijanden zich bevinden en dat hij dacht ze aan te kunnen, is zeer bedenkelijk (CGVS-2 18/10217 p.10). U spreekt op dit vlak uw moeder trouwens tegen. U beweert immers dat hij heel vaak van telefoonnummer veranderde (CGVS p.5). Zulke tegenstrijdigheden brengen nog meer schade toe aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Het feit dat uw zus en u naar school bleven gaan en uw moeder gedurende al die jaren bleef werken, staat bovendien in schril contrast met uw moeders bewering dat jullie ondergedoken dienden te leven (CGVS-2 18/10217 p.10-11). Uw zus beweert dan weer dat jullie zoals een normaal gezin leefden (CGVS-2 18/10216 p.6). Uw vader verblijft overigens momenteel nog steeds in Colombia. Dat uw vader, terwijl hij de meest gevisieerde persoon van uw gezin zou zijn, in Colombia achterbleef om voor zijn zieke moeder te zorgen, is onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging (CGVS p.), temeer daar hij nog verschillende broers en zussen in Colombia heeft (CGVS-2 18/10217 p.12). Wanneer uw moeder er op wordt gewezen dat zij dan toch hun moeder konden verzorgen, beweert uw moeder dat hij die verantwoordelijkheid op zich nam en dat de anderen niet voor haar konden of wilden zorgen (CGVS-2 18/10217 p.13). Deze uitleg kan allerminst overtuigen. Uw moeder geeft zelf ook toe dat het vreemd is dat uw moeder, uw zus en u naar Europa reisden en hij in Colombia achterbleef terwijl net zijn leven zo erg in gevaar zou zijn (CGVS-2 18/10217 p.14). Dit wijst er allerminst op dat uw vader en bij uitbreiding zijn gezin werkelijk gevisieerd worden.”

Door te verwijzen naar het verschil tussen de Belgische en de Colombiaanse cultuur, doet verzoekster geen afbreuk aan wat werd vastgesteld in het arrest van de Raad nr. 220 798 van 6 mei 2019 inzake verzoeksters moeder en zus, dat gezag van gewijsde heeft: *“Voorts is de echtgenoot van B./vader van T. de oorzaak en het doel van de bedreiging zodat zijn beslissing in Colombia te blijven – zonder onder te duiken – om voor zijn zieke moeder te zorgen (notities B. 2, p. 13), hoewel hij daar nog verschillende broers en zussen heeft (notities B. 2, p. 12-13) de vraag om internationale bescherming verder onderuit haalt. Ook verzoekster B. gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf toe dat het vreemd is dat zij en haar dochters naar Europa reisden en hij in Colombia achterbleef terwijl hij beweerdelijk erg in gevaar zou zijn (notities B. 2, p. 14). Uit dergelijke vaststellingen kan slechts blijken dat verzoekster B.’s echtgenoot en bij uitbreiding zijn gezin niet gevisieerd worden in Colombia.”* De verwijzing naar de Colombiaanse cultuur doet geen afbreuk aan de vaststelling.

2.3.4.6. Inzake de laattijdige aanvraag om internationale bescherming wijst verzoekster op de Memorie van Toelichting bij de wet van 27 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, waarin gesteld werd dat artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Asielprocedurerichtlijn) bepaalt dat lidstaten verzoeken om internationale bescherming niet mogen afwijzen of van behandeling uitsluiten louter op grond van het feit dat ze niet zo snel mogelijk zijn gedaan. Verzoekster legt uit dat het onophoudelijk karakter van de telefonische bedreigingen, het nakend vrijkomen van de bendeleden van Las Ferias en de overval op verzoeksters moeder, ertoe hebben geleid dat zij in 2017 Colombia ontvlucht zijn. Dat ze na hun aankomst de tijd genomen hebben om het probleem rustig te bekijken en af te wachten of de situatie eventueel nog zou kunnen verbeteren, kan niet worden ingeroepen om de internationale bescherming te weigeren.

Verzoekster bekritiseert hiermee volgend motief:

“Bijkomend kan nog worden gewezen op het feit dat uw moeder pas na een negental maanden verblijf in België besloot asiel aan te vragen. Jullie reisden legaal naar België in april 2017. Wanneer drie maanden na jullie aankomst jullie visum verviel, verbleven jullie hier illegaal zonder stappen te ondernemen om jullie verblijf te legaliseren. Pas op 5 januari 2018 diende uw moeder hier een verzoek om internationale bescherming in - hetwelk ook op u van toepassing was. Van personen die beweren vervolgd te zijn in hun land van herkomst en omwille hiervan om internationale bescherming verzoeken, kan redelijkerwijze worden verwacht dat ze bij aankomst of kort nadien hun verzoek bij de autoriteiten van het onthaalland kenbaar maken. Uw moeders bewering dat uw vader eerst probeerde het probleem op te lossen, vormt geen verschoning voor het feit dat ze niet meteen aanstalten maakte om de

internationale bescherming waarop ze meende aanspraak te maken in te roepen (CGVS -1 - 18/10217 p.15, CGVS-2 18/10217 p.15). Jullie verbleven reeds ongeveer een half jaar in België in illegaliteit. Daarenboven was het probleem waarvoor jullie beweren het land te zijn gevlucht al meer dan tien jaar geleden begonnen (CGVS-2 18/10217 p.4). De laattijdige aanvraag is dan ook wel degelijk een teken dat jullie jullie land niet hebben verlaten omwille van een nood om internationale bescherming. Deze conclusie wordt bevestigd door een bericht op uw vaders Facebookpagina op datum van 27 april 2017. Daarin vermeldt hij dat hij afscheid nam van zijn dochters die in België zouden gaan studeren. Hij vermeldt er nog bij dat het is om hen te verbeteren, maar dat hij triest is omdat het lang zal duren eer ze terugkomen. Uw moeders uitleg dat hij dit zei om de echte reden te verdoezelen, slaat nergens op. Heel opmerkelijk is ook dat hij hierbij vermeldt dat hij misschien wel eens op bezoek zou komen in België, maar "zijn Colombia" nooit zou inwisselen (CGVS-2 18/10217 p.15). Dit lijkt allerminst het commentaar van iemand die reeds meer dan tien jaar in zijn land vervolgd wordt. Het feit dat het om publieke commentaar gaat die dus door iedereen kan gelezen worden, vormt geen verschoning hiervoor. Integendeel, dat iemand die ernstig vervolgd wordt zijn facebookprofiel openbaar zou maken, hier informatie over zijn eigen verblijfplaats en die van zijn familie zou prijsgeven, is quasi ondenkbaar. Dat uw vader dit wel deed, vormt dan ook nogmaals een tegenindicatie voor jullie vermeende vrees voor vervolging."

In dit verband wijst de Raad erop dat in zijn arrest nr. 220 798 van 6 mei 2019 inzake verzoeksters moeder en zus het volgende werd vastgesteld:

"3.6.12. Bijkomend stelt de Raad vast dat beide verzoeksters pas 5 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden, terwijl zij reeds in april 2017 in België aankwamen en er aldus 9 maanden verbleven. Zelfs na het vervallen van hun visum, drie maanden na aankomst, lieten verzoeksters na een dergelijk verzoek in te dienen. Ter terechtzitting wordt nog gesteld dat de laattijdigheid op zich geen afbreuk doet van de waarachtigheid van een verzoek om internationale bescherming.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeksters uitdrukkelijk verklaarden hun land te hebben verlaten omwille van veiligheidsredenen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. De bewering van verzoekster B. dat haar echtgenoot eerst probeerde het probleem op te lossen kan niet verschonen dat verzoeksters zich niet meteen op de internationale bescherming waarop zij menen aanspraak te maken, beriepen (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster B. van 7 augustus 2018 (hierna: notities B. 1), p. 15; notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster B. van 12 oktober 2018 (hierna: notities B. 2), p. 15). De laattijdige aanvraag is dan ook wel degelijk een teken dat verzoeksters hun land niet hebben verlaten omwille van een nood om internationale bescherming."

Deze vaststelling heeft gezag van gewijsde, hierop kan niet worden teruggekomen door een uitleg van verzoekster. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat dit niet het enige motief is op grond waarvan verzoeksters verzoek wordt afgewezen.

Inzake het Facebook-bericht van verzoeksters vader, waarnaar ook wordt verwezen in bovenvermeld motief van de bestreden beslissing, stelt verzoekster dat haar vader dit heeft gepost om voor de buitenwereld te verbergen dat ze de bedreigingen van de bende vreesden, hij wilde de werkelijke reden van hun vlucht verbergen voor zijn veiligheid en die van zijn familie.

De Raad merkt op dat verzoekster ook hier eraan voorbij gaat dat dit element reeds werd beoordeeld in het arrest van de Raad nr. 220 798 van 6 mei 2019 inzake verzoekers moeder en zus:

"3.6.11. Ten slotte blijkt uit een bericht op de Facebookpagina van de echtgenoot van verzoekster B. dat verzoeksters Colombia omwille van andere dan de voorgehouden migratieredenen hebben verlaten. Zo stelde hij op 27 april 2017 dat hij afscheid nam van zijn dochters die in België gingen studeren en dat het voor hun eigen bestwil is, maar dat hij triest is omdat het lang zal duren eer ze terugkomen. Verzoekster B.'s echtgenoot vermeldde hierbij tevens dat hij misschien wel eens op bezoek zou komen in België, maar zijn Colombia nooit zou inwisselen (zie vertaling conversatie Facebook in administratief dossier). Verzoekster B.'s uitleg dat hij dit zei om de echte reden te verdoezelen (notities B. 2, p. 15), kan niet overtuigen. Immers is niet aannemelijk dat iemand die beweerdelijk reeds tien jaar wordt vervolgd zijn Facebookprofiel openbaar zou maken en hier informatie over zijn eigen verblijfplaats en die van zijn familie zou prijsgeven. Het gegeven dat verzoekster B.'s echtgenoot dit wel deed ondergraven de voorgehouden bedreigingen en vrees voor vervolging."

Deze beoordeling heeft gezag van gewijsde en hierop kan niet teruggekomen worden.

2.3.4.7. Verzoekster uit geen kritiek op volgend motief: *“U slaagt er verder niet in aan te tonen dat het hacken van de WhatsAppaccount van uw zus en de hieraan gelieerde berichten, indien dit al heeft plaatsgevonden, gelinkt is aan de redenen waarom u niet naar Colombia zou kunnen terugkeren. Haar account zou zijn gehackt na een oproep waarvan u vermoedt dat deze uit het Verenigd Koninkrijk afkomstig was. U gaat er enkel van uit dat de Las Ferias bende hier zou achter zitten omdat u geen andere reden hiervoor kunt bedenken. Dit is bijzonder hypothetisch. Verdere gevolgen in de vorm van dreigementen of andere nadelen heeft deze hack overigens niet gehad. Als u er in dit verband wordt op gewezen dat zulke accounts ook wel eens worden gehackt omwille van criminele doeleinden zoals het verkrijgen van gegevens of geld, beweert u dit niet te weten (CGVS p.13-14).”* De Raad sluit zich hierbij aan en neemt dit over.

2.3.4.8. Inzake stuk 3 (een verklaring van de vader van verzoekster, de heer P.P.M.M. van 14 september 2019 met vertaling) en stuk 4 (een attest van de *Sociedad Nacional de Investigadores* van 1 augustus 2019 met vertaling) bij het verzoekschrift stelt de Raad vast dat deze ook werden voorgelegd bij het CGVS. De verwerende partij oordeelt hierover:

“Wat betreft het door de privédetective opgestelde document en de bijhorende petitierichten en antwoorden op informatievragen, de getuigenis van een collega van uw vader en de transcriptie van de video van de hoorzitting i.v.m. de Las Ferias bende, dient allereerst te worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat uw vader destijds bij de politie werkzaam was en zodoende betrokken kan zijn geweest bij de arrestatie van bendeleden. Er dient echter te worden nagegaan wat uw persoonlijke vrees bij terugkeer is. Hieromtrent vormt de getuigenis van de collega van uw vader zelfs een tegenindicatie. Diens antwoord op de vraag “hebt u kennis dat ze de familie van P. P. M. bedreigden”, luidt immers: “Ik weet het niet. Het persoonlijk leven is één ding en het institutionele leven een ander. Wij bemoeiden ons niet met de persoonlijke zaken van collega’s”. De door uw vader ingediende aangiftes zijn beiden recent (van 2017 en 2019), hoewel ze gaan over feiten die hun oorsprong reeds zouden vinden in 2006 en lijken dus vooral te zijn ingediend om als bewijsstuk te dienen voor de rond die periode ingediende asiolverzoeken. De bewijswaarde van zulke aangiften is overigens gering aangezien ze slechts een weergave zijn van de verklaringen van de indiener en deze aldus op zich geen bewijs vormen dat de verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden.”

Verzoekster betwist de vaststellingen inzake het document van de privédetective en de verklaring van haar vader van 2019 niet. De Raad sluit zich aan bij deze motieven.

2.3.4.9. Bijgevolg stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig, dan wel onvoldoende zwaarwichtig bevonden verklaringen, het volharden in de door haar uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of

politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoekster is afkomstig uit de hoofdstad Bogotá. Derhalve moet de veiligheidssituatie in Bogotá worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de hoofdstad Bogotá geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Bogotá sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de hoofdstad Bogotá, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. In de mate waarin verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM (procedureel luik) worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET